

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Jízda na pštrosu.pdb

PDB Name: Jízda na pštrosu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.2.2006
Modification Date: 27.2.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jízda na pštrosu

Karel May

Od dob, kdy Německo vstoupilo mezi koloniální státy, se ještě zvýšil náš již tak značný zájem o cizí země a národy, proto není divu, že v každém větším městě naší milé vlasti najdeme takzvanou národnostní louku, čili místo, kde čas od času zástupci jiných států předvádí nejenom své válečné, ale i mírové umění a dovednosti. Mohli jsme proto vidět Siouxy, Komanče, Eskymáky, Zuly, australské křováky, Ainy, dokonce i příslušníka lidožroutských afrických kmenů, a mohli jsme je pozorovat při různých činnostech. Před nedávnem vzbudila náš velký zájem tlupa Somálců, příslušníků státu Witu, který stojí pod německou ochranou, a kdo byl svědkem jejich představení na národnostní louce, nepochybně došel k přesvědčení, že takzvaný černý kontinent není obydlen jenom pohanskou cháskou, která je neschopna jakéhokoliv vzdělání.

Somálci obývají východní část Afriky, jejíž výběžek, mys Guardafui byl vždycky postrachem všech kolemplujících námořníků. Jejich část pobřeží začíná v Adenském zálivu a táhne se až k Džard Raas Xaafuun téměř přímo východním směrem, pak se stáčí k jihu, kde je ukončena řekou Dana. Podél moře se rozprostírá pobřežní rovina, pás široký šedesát až sto kilometrů, který dál stoupá, pokrytý jen sporým porostem akácií, mimóz a trnitých křovin. Za ním následuje velmi vysoká pahorkatina, jejíž značné zásoby vody poskytují vláhu vysokým euforbiím, dračím stromům a jalovcům. Tato skalní oblast je jakoby odříznuta tabulovitou náhorní plošinou, porostlou pouze trávou bez stromů, která se však v dobách sucha může klidně srovnat se Saharou. Řeky této země mají vodu většinou jen v obdobích dešťů, přesto zde žije značné množství zvířete. Různé antilopy a gazely se tu vyskytují v obrovských stádech; pštrosy, zebry a divocí oslové jsou k vidění na každém kroku, stejně jako žirafy, sloni, hroši, nosorožci a další savci, které nesmíme opomenout. Lvi a leopardi, kteří zde dosahují značné velikosti, v hojné míře třídí stáda domorodců. Stejně bohatá je tato země na menší zvířata, proto je dokonalým rájem pro každého zoologa - jen kdyby se zdejší obyvatelé chovali méně nepřátelsky vůči cizincům!

Somálec není v žádném případě černoch, jeho fyzický typ lze spíše označit za přechod mezi Arabem a černochem. Má štíhlé, hezky rostlé tělo, vysoké čelo a nádherné oči. Nos bývá jemný a rty, třebaže jsou odulé, tolik nevystupují. Barva pleti kolísá od světlé hnědi až po hlubokou čern. Muži si kudrnaté vlasy zčásti holí, zčásti zkracují, někdy je nosí dlouhé a poslední dobou si je mnohdy barví vápnem do rudoblonďatého odstínu. Ženy si zakrývají hlavy šátky a mladé dívky si vlasy splétají do bezpočtu tenkých copánků.

Šaty Somálců sestávají vesměs z velkého šátku, do něhož se halí, opasku a sandálů. Jen někdy pozorovatel spatří košili, kalhoty a turban. Hlavními zbraněmi jsou kopí, vrhací kopí, velké nože, luky a šípy, stejně jako kulaté štíty, které jsou vyráběny z nosorožích a žirafích kůží. Somálec je nomád, opovrhne řemeslem a pouze boj a zbraně považuje za hodné své úcty. Veškeré práce připadají na ženy. Muži jsou odvážní, hrdí a milují svobodu, ale rádi se sváří a umí být zákešní. Krevní msta je zde vykonávána až do krajnosti, což je důvodem, že se častými sváry vyhlazují celé kmeny.

Většina pokusů probádat tuto zem skončila s negativními výsledky. Francouzský cestovatel Revoil právem řekl:

"Jediným obdělaným polem v somálské zemi je jejich hřbitov."

Jiný badatel prohlásil stejně pravdivá slova:

"Somálský chlapec dostane v sedmi letech malé kopí. Žebřá, půjčuje si a krade, dokud se nestane mužem. Potom žebřá, půjčuje si a krade, dokud nezemře."

Za těchto okolností je samozřejmé, že somálská tlupa přiláká k národnostní louce početné publikum. I já jsem tam docházel každý den a členové skupiny na mne vždy už z dálky volali:

"Topré jitro!"

V jednom rohu stála ariš, chatrč z rákosí, v níž a kolem ní trávily čas ženy a děti. V druhém rohu hoří malý oheň, u něhož stojí dva tumalové, kováři, při práci. Protože se zabývají řemeslem, je jimi opovrhováno a nesmí se účastnit válečných her. V jiném rohu leží sedla koní a velbloudů; u nich se povalují a postávají bojovníci, zahalení do pestrých šátků. Baví se mateřským jazykem, který patří k etiopským dialektům hamidského kmene. Po volném prostranství pobíhají koně i lehkonozí jezdečtí velbloudi, malé ovce s dlouhými visícíma ušima a kozy bez rohů. Mezi nimi se pak procházejí pštrosi s velkýma očima a načechraným peřím, kteří nejeví ani známky strachu.

Tu zazní ostré hvízdnutí. Velbloudi, ovce, kozy i pštrosi padá do volného rohu, kdežto koně jsou v okamžiku osedláni, jezdec naskočí a s palci od nohou ve třmenech jezdí dokola po prostranství. Další hvízd; nyní jsou osedláni velbloudi a jezdec se usadí v sedlech. Bez držení a jakékoliv opory projedou Afričané několikrát po rozlehlé louce a předvedou, jakou rychlost jsou schopna tato dlouhonohá zvířata vyvinout.

Poté následují hry se zbraněmi. Nejprve jsou vrhána kopí na cíl. Z deseti vržených jich zajisté alespoň devět skončí v černém. Potom se vytvoří dvě skupiny, které spolu zápolí s použitím nožů, kopí i štítů. Každý musí uznat, že Somálci jsou mimořádně zruční v zacházení se zbraněmi. Nakonec dojde na mírové tance, doprovázené zpěvem. Mezi Somálci je mnoho básníků, samozřejmě naturálních, kteří vytváří bezpočet písní. Nápěv je jednotvární, ale slova zřetelně vystupují.

O přestávkách běhají muži, ženy a především děti kolem, aby žebrali. Jsou v tomto oboru tak dokonalí, že Arabové nazývají jejich zemi balad wa issi, "země dej mi něco". Malé, sotva tříleté dítě, které mne už zná, se ke mně přibolí, prstem mi zaklepe na kapsu a říká dokonalou němčinou:

"Ven, ven!"

Podám mu jablko. Sotva se ocitne v jeho malých rukách, vyrve otec dítěti ovoce a zastrčí je celé do rozzářených úst a žvýkáje na mne pokřikuje:

"Co? Co?"

"Jablko," odpovídám.

Celá tlupa pak po mně natáhne ruce a všichni pokřikují jeden přes druhého:

"Jablko! Jablko!! Jablko!!!"

Má zásoba rychle zmizí a vytahují švestky. Oni však chtějí jablka a odhazují je pryč. Přihítí se však zástup pštrosů, kteří švestky ihned hladově spolykají. Vedle mne stojí vysoký důstojník. Somálská žena mu důvěrně poklepe na rameno a volá:

"Zíchar! Zíchar!!"

Bezradně na mne pohlédne a já mu vysvětluji, že chce doutník. Vytáhne pouzdro s doutníky, aby jí jeden podal, ale ona mu je rychle vytrhne z ruky, vyprázdní jeho obsah, a když podá šest havan mužům za sebou, vrátí pouzdro poctivě majiteli.

"Zíchar! Zíchar!!" řvou teď všichni jako o závod.

Snad dvacet přítomných diváků plní jejich přání, dokud všichni Somálci nekouří, takže přes vzniklý dým není vidět dál než na několik kroků.

Tu se dítě vrací ke mně, natahuje ruce a žadoní:

"Peníze! Peníze!"

Podávám mu feník. Odhodí jej však na zem a křičí:

"Málo, málo!"

Podám mu groš. Vrhne na něj pohled, nastaví druhou ruku a volá:

"Dobře! Dobře, víc!"

Sotva dostane druhý, volá celá tlupa magické slovo a prodírá se mezi diváky. Požehnání se protáhne, dokud je

provozovatel hvízdnutím nesvolá k vrcholnému číslu produkce, k jízdě na pštrosech.

Ptáci tento signál znají. Běhají vystrašeně sem a tam a muži se musí velice namáhat, aby je zahnali do jednoho rohu. Několik jich unikne, ale ostatním vyskočí jezdci na hřbet, přičemž je drží rukou za zobáky a tlačí jim hlavy do stran. Další Somálci jim pomáhají v nasednutí a přidržují ptáky za křídla. Pštrosi vyrazí a za hřmícího smíchu diváků probíhají nesmírnou rychlostí vytyčenou dráhu. Neobejde se to ovšem bez komických pokusů ptáků zbavit se břemen, ale šikovní jezdci se nenechají shodit a opustí opeřené koně teprve v cíli. Jen si přeji, aby tuto báječnou podívanou vidělo co nejvíc diváků, neboť je to jedinečný zážitek. - - -

4